

Verwandeling

Flip en Baukje
(jij en ik)
gaan over straat,
hun armen gehaakt,
gespiegeld hun zwik,
jambisch de tik
van hun krukken
weerszij -
zo tikt alleen
het klokje thuis.

Anne van Amstel

Iemand praat tegen je

Iemand praat tegen je,
zet de koffie en koek
op de met bloemen gedekte tafel.
Iemand zegt zelf: 'Het is me wat.'
als hij het nieuws voorleest.
Iemand loopt naar het raam,
opent de gordijnen, kijkt
naar de rokende mannen buiten
die beraadslagen hoe lang een wandeling
met de hond kan duren
zonder als huisverraad te worden opgevat.
Iemand zegt: 'daar staan de mannen weer.
Ze gaan nog niet naar huis.' en zwijgt
Iemand zet de papagaai op je schouder,
maakt zonder morren de kooi schoon,
zet de tv aan als het tijd is
voor de quizmaster die het beest niet mag;
'slijmnicht, kleffe slijmnicht.'
Iemand zegt niet daar moest je altijd hard om lachen.
Iemand haalt de koud geworden koffie van tafel.
Iemand praat tegen je.
Iemand kijkt weg als hij tegen je praat.

Den Haag, 15 februari 2009

Mischa Andriessen

Weinig namen heeft de droom

Nacht beweegt zich als een bos. Lege
valiezen lijken over verplaatsingen te peinzen.

Trouweloos als vluchtende vrienden rusten in kelders
scherprechters met slapen vol bloed. De dag begint met plotse
korte angsten die als hagedissentongen uit de diepte schieten.

Achter van dauw de trouw ziet hij
mensen met longen vol lucht, gesis uit
ongeleterde monden. Weet niet of hij mee kan.
Beseft: ruiters zonder paarden zijn beter nederig.

Het is gans eenvoudig om niet mee te rijden.
Maar om vrijheid te omschrijven dient hij woorden
vol letters aan te wenden. Geen haast. Het mag
voor morgen zijn, of de dag der dagen.
Zullen we ons samen omdraaien?

Bert Bevers

Noviomagus

En ze gaat
en laat de uiterwaarden achter zich
weg van de peinzende eiken
weg van de weiden en wandelaars
weg van de Veluwezoom
met een knalgele trein onder de hoogtezon gaat ze
ze snelt zelfs een volgend station langs tot
voorzichtig de vaart
uit de trein
wordt gehaald alsof
de kromme
brug het elk
moment begeven kan
en dan |

Wat ik eigenlijk wilde zeggen was de Waal
was de magi-
stralende stralende Waal

Pim te Bokkel

Urbi, orbi, ufarsin

Op een paarse slee word ik gebracht.
God is loom, nee, God is dood. Vanuit
mijn kist geef ik geen zegen: *urbi,*
orbi, ufarsin. Het lijkt alsof

het kaf van eeuwen opstuift waar ik
langs de wegen word gevoerd. Mijn keel
is als vergrendeld. Heel mijn lichaam
is geolied en gezalfd. *Memento*

dat er altijd iemand ergens wakker
schrikt en naar zijn lichaam tast. De slee
glijdt verder. God is bijna wakker.

Prevelt onomkeerbaarheid. Stevent
op de voordeur af. VÉR weg staat een
verse roedel tamme honden klaar.

Chrétien Breukers

Haan pikt diermeel

prop ik de levende drummer in de kist
en zet ik het orgel ernaast

omdat we anders met de lijkwagen
de weg niet over mogen

gerenoveerde klootzak met het knoopje
tussen zijn benen en de drummer

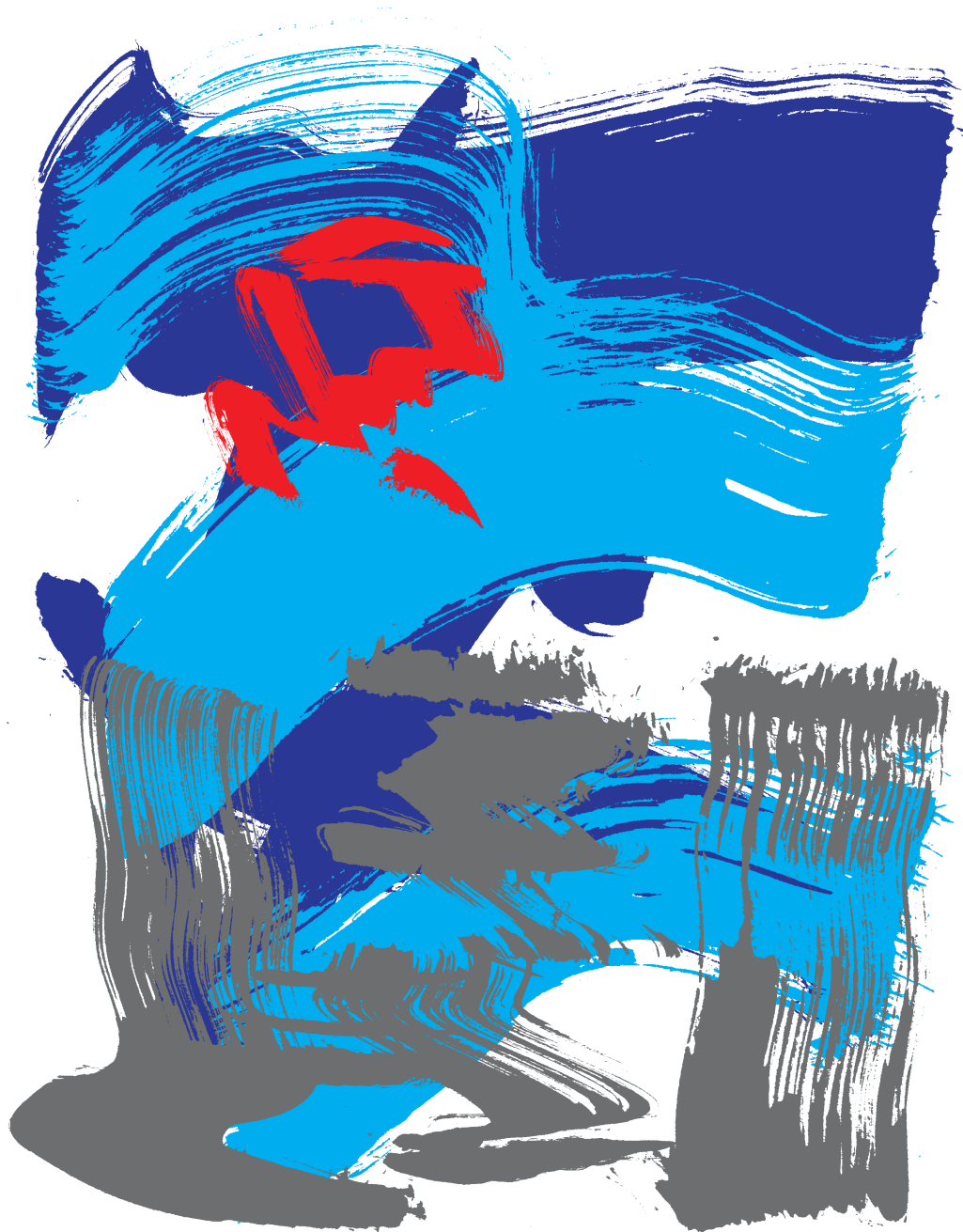
ze sturen fietsers naar het hiernamaals
ze walsen wandelaars en nietsvermoedende
toeristen de benen af

de drummer roffelt op het deksel
de bassist stampet op de mat
en broemt wat

het stof stijgt op in het zonlicht
wij doen onze brillen voor elkaar
niet af

we sturen fietsers naar het hiernamaals
we walsen wandelaars de benen af

Tsead Bruinja

Kleine scheepvaart

Gebarende man tussen sluisdeuren,
zijn schip zakt met het water weg, almaar
verder van ons af. De onverwachte holtes

in het water, een hele tijd dobberende
vragen. Wie plakte de klapwiekende
vogel tegen het raam, kocht gordijntjes
in de stad? Laaiend keert het water terug,

schuift geduldig de schipperse door de blinkende
kajuit. Op het dek een gietijzeren zwaan
gevuld met aarde, ontvouwt zich steeds
volmaakter, komt tergend langzaam op ons aan.

Kronkelige bloemen, diep en rood geworteld
in haar lijf sterven straks dezelfde dood.
Bloedende wonden, vallende bladeren. Het wintert.

Frans Budé

Water

Wat
wat water
wat water heeft
wat water heeft met
wat water heeft met laagte

dat
dat heb
dat heb ik
dat heb ik ook
dat heb ik ook met
dat heb ik ook met jou.

Kees van Domselaar

Haar ogen

De dag is angebroken, nu
luister, ze is geboren, ik zag
haar ogen het eerst, in mij
haar herhaald koninkrijk
als het zonder geluid openen
en sluiten van een deur.

Zat ik op een stoel
in de contouren van haar lichaam,
ik raakte haar hand aan, ik zag
het landschap dat ze zag,
barende, de geboorte nabij,

zag haar lichtgevende haar,
ze deed haar vlechten los en keek
alsof ze zong, ze is mijn moeder en ik
ben haar vader, hoe kon ik haar

verliezen, ik had zo'n honger,
er was een weten waar ik
niets van wist, ze was in de
schaduw van een vleugelslag,
de vleugel, de vogel, in het
trillen van een blad, het blad,

de boom, in het donker, het sluiten van
haar ogen, ik hou, ik hou van haar, haar

ogen, nergens houvast,
een wuiven in de verte.

Edwin Fagel

Je buikoog is oorsprong van aarde.
Wie hapt in je schuim als ik droog sta?

Je gang schudt ellipsen om zonnen.
Wie vochtigt het gras als je bloed stokt?

Je hitte smelt marmeren zuilen.
Wie stemt je viool als hij los barst?

Je blik is een balsem voor blindheid.
Wie opent mijn hand als ik zoek raak?

Je graat stut de krimp van mijn hompel.
Wie raapt je hoofd als je nek knakt?

Je borst is de stoof in mijn sterfkot.
Wie schrijf je als niemand kan lezen?

Je mond is van modder het lokwoord.
Wie zegt als jij stil valt mijn tekst?

GRAAT

Piet Gerbrandy

Een dode meeuw uitvouwen op het zand

In zijn witte bolle buik zitten duizend en een schelpjes

Mensen lopen verward voorbij

Onder de meeuw liggen schelpjes geordend waar de meeuw op lijkt

Annemieke Gerrist

Kust zee

Ze is de poten van de stoel
de kookkachel gloeit diep in haar
mevrouw rust in de koffiepot
het water zingt haar toe

is haar de zee, het mooiste
ooit gehoord ruist aan
haar kapsel wuift, zee kust.

Te midden van de branding
vergroeit ze traag tot zetelhout.
De oude koffie lang gereed
zingt ze het water toe.

Marijke Hanegraaf

poëzie is vuur
verzen zijn
vonken

Willem Hussem

Dichterbij

Dit lichaam is helemaal zwart,
omdat de nacht erin schijnt.
Het heeft zich met mijn ogen

verbonden, mijn huid ingevet
en gestreeld. Ik heb alles aan
kant gezet, wonden geheeld.

Op de zeebodem speelt het ballet.
Het nodigt me twijfelzuchtig uit
voor een eindeloze pas-de-deux.

Ik wil dichterbij komen, de voet
aan de grond. Icarus reikt naar
de hemel, Zeus duikt in het water.

Joris Iven

Naar Schouwen

Boven mijn fietsende knie
liftte vanaf Kortgene
een lieveheersbeestje mee.

Langs vlas, noten, stokrozen,
huisjes Plexat, Krekwakwou,
bedwong ze de Oosterschelde
op een behaard bovenbeen.

Maar voor Zierikzee was bereikt,
was ze weg. Foetsie. Verdwenen.

Twee dingen doen er toe
in Zeeland en daar buiten:
aangewaaid worden en weg-.

Anton Korteweg

14 februari 2007 (Zie je wel)

Alleen vandaag kan dit geen toeval zijn.
De wereld gaat in bloemenzeeën, hartekreten,
rood dat pijn doet aan de ogen en daar zit je.

**

Donkerslag
(met de kleur van
Noorderlicht)
dat me de ogen opent.

Mijn jij, nu al, je rug (nu al) naar mij.
Daar draal je, boven je broodje,
de *Next* scannend. Je ogen.

(En je ogenschijnlijk onbewust van mij.)

Daar dep je (mij op je radar),
mispunt tussen je tanden
(middel- en ringvinger gerimpeld
alsof je te lang
in bad hebt gezeten),
een druppel vocht die daar welt
aan je beker van melk.

Daar sla je (mij in je achterhoofd op) loom
een bladzij om.

**

Daar lees je voor mij tot je wegstijgt.
De krant al uit maar hoe kan het ook anders.
Samenloop. (Omstandigheid.)

Onno Kusters

Het is de vraag

*Er zijn gedachten die geen ruimte of kiertje open laten
voor wat ook beendroge gedachten niet meer te plooiën
nog gisteren met potlood neer- en ingeschreven*

vandaag is het gedicht een muur van metershoog levend

moest ik steeds naar bomen kijken zag
wat hij gezien had en schilderde een oeroud
landschap open verbinding waar jij en ik
ons kunnen vertreden boeiend uitzicht zomer
en winter in steigers van hедера helix

vandaag is het gedicht omwille geplukt

fixeert een dromende hond zijn wakkere vlucht
tot standbeeldje in zijn hart liggen herinneringen
te wachten op ontslapping er staat geen wind
de wind instinct schaap of wild zwijn
dat door de varens ruist.

vandaag is het gedicht een scheet in een netje

willen ook kleren bewoond worden
ze hebben je nodig herinneringen houden ze
vast al die lege kleren prachtige spullen
als een pratende verzameling stiltes
je onuitsprekelijkheid bewaart

vandaag is het gedicht potdicht gegroeid

zweet een vrouw met het puntje van haar tong
tussen haar lippen het verschil het schort hier
niet aan verbinding schrijft ze, ik zie niets
in het licht van bevroren conflicten
en omstandigheden

*op haar vleugels vatten dode schilders post
onder haar vleugels drijven schapenhonden
lege kleren snijden haar reliëf
de vraag is of ze vormt of mis-*

Jane Leusink

Warmwaterzak

Het met de neus opblazen van warmwaterzakken tot ze exploderen is eigenlijk niet moeilijk maar vooral een kwestie van concentratie. Het kan zich voordoen dat u zwarte vlekken ziet waaromheen zich ronde en soms zelfs helverlichte randen aftekenen.

Laat u zich daardoor niet afleiden. Het is sowieso beter en gezonder om door uw neus te ademen, vanuit de liezen en uw land verdient het dat u niet met een laf half openstaande mond een goede indruk tenietdoet.

Voor je land uitkomen in een internationale wedstrijd warmwaterzakken-met-je-neus-opblazen is een droom. Het is een optelsom van lichamelijke kracht en vastberadenheid iets wat je voor je land doet, zonder er bij na te denken.

Een warmwaterzak waar iemand op zit, met je neus tussen diens billen opblazen lijkt zwaarder - om iemand te doen zweven terwijl je zelf lichter wordt in het hoofd - maar is eigenlijk gemakkelijker.

Hanz Mirck

Slaaplied

Er gaan dagelijks kranen, deuren open
en dicht met een vergelijkbare beweging

er schommelen kleine golven van
en naar de romp, er zijn mensen op

en klaar om de stad in te gaan
en mensen voor wie het bedtijd is

maar ook als we slapen bieden de dagen
onderdak aan wie ademhaalt en de nachten

wrijven zacht hun balsem op de huid
van iedereen die ligt, in het donker

in genade, in het zwakke schijnsel
de lucht zwaar en zoet van sinaasappels

het volkomen misplaatste volkomen
vertrouwen, ik vind je mooi en toch

verdwijnen er elke dag golven, kinderen
steden, verlangens, zijn er altijd mensen

voor wie het bedtijd, mensen
voor wie het altijd bedtijd is.

Thomas Möhlmann

Briefje

Liefje, ik moest je pijn doen
want schrijven gaat niet samen met geluk.
Dus moest je stuk.
Maar weet: het is het zachtste stukgaan,
het geschrevene
want het gaat alleen maar via de gedachten
van zoiets ongevaarlijks
als een dichter.

Hagar Peeters

Zonder kleur

Het is nog wit, het wil nog
geen woord zijn

de eerste laag is met gesso
bedekt en blanco.

Op de achtergrond dringt
iets wezenloos naar voren

maar het heeft geen handvat.
Geen beeld met een lijn.

Ik zal nog vaak in een spiegel
moeten kijken, verleden

oppakken als een vergeten brief.
De tijd die soms eeuwig lijkt

zal gaan smelten tot een minuut.
Het moment, het uur u. Beslist.

Het tij keert zich, de onderste laag
drijft naar boven als een blad op water

en ik pak het oude penseel, waaraan
resten kleven van rood en zwart uit de pot.

Hoog in de lucht vliegt een vogel alleen.
Voorlopig alleen de glijvlucht, stilstand.

Hannie Rouweler

wat je maar kort hoeft te onthouden

(fragment)

telefoonnummer van een ijzerwinkel
een genezen wond
kamer 31
het gezicht van een taxichauffeur
hoeveel minuten je te laat kwam
schoenen die je niet meer draagt
voorbijgangers op een zebrapad
de stem van een vrouw die verkeerd is verbonden
wolken
het gewicht van een tas
adres van een opgeheven stomerij
geluid van vallende pannen
de man voor je bij de bakker
figuren in een kaleidoscoop
regenplassen
een paraplu in een wachtkamer
klank van het verkeer
afgeknipte nagels
bewegingen van een kapster
het nummer van een gereserveerde stoel
handdruk op een receptie
een kamer gezien door een raam
zeepbellen
de vrouw die je de weg vraagt in je eigen buurt

K. Schippers

Dieren van de tsunami

Verwezen scharrelden ze over 't land,
hun zee te ver om in terug te duiken.
De vissen, zeeschildpadden, alikruiken
verdroogden in de felle zonnebrand.

Landdieren vluchtten weg. De olifant
had luid gehuild vanuit zijn onderbuik en
was weggestormd, of hij gevaar kon ruiken,
met op zijn rug nog een safariklant.

Schoorvoetend is de dikhuid teruggekomen.
Hij ruikt op wat de vloedgolf heeft vernield
en sjouwt met brokken puin, geknakte bomen.

Men graaft de doden op met blote handen.
Een olifant weet van de dood. Hij knielt
en vormt een draagbaar van ivoren tanden.

Patty Scholten

de bloemen heb ik net weggegooid

ze kwamen niet uit pas met
de stank van hun stengels kwam
een oude bekende
zonder sleutel het huis binnen

hij zei niets maar mijn vingers
gingen stinken alsof hij mij
een hand had gegeven, nu ik
niet meer alleen rook naar mezelf

was er hoop: als er stank bestaat
bestaat er ook niet stank -roos en
lelie, boterbloem- zelfs een vertrouwde
geur is beter dan niemand, ik zou

je nog een keer een oliebol
willen zien eten, poedersuiker
knoeien op je winterjas
waaronder kleine beentjes

voorzichtig zette ik de ramen
tegen elkaar open om het door
te laten waaien maar het verlangen
vast te houden een nog lege vaas

Ilse Starkenburg

Blinde jaargang

Ik breek met mijn vingers, die eenzame bijlagen van zien
het warme brood, eet en tast rond om woorden.
Ik raak de spijkers in de muur, reliëf van foto's
en vergeven schilderijen.

Er is geen dag meer die in deze past. De lucht is zwaar,
de verte leeg. Het is paartijd voor de pendule
die geen weet heeft van tijd, geen weet van gezag
dat de jaren becijfert en beschikt.

Geen huid tenzij van binnenuit. Straks, als de cirkel rond gaat
zal ik zien. Op het uur dat die ene seconde stil hangt
zal ik minnen. Ik breek mijn woord, tast brood.
Ik moet van achteraan beginnen.

Wim van Til

De laatste deur

In onze ogen leest hij hoe hij eraan toe is. Hij weet geen raad met ons verdriet om hem zodat hij het laatste oordeel voor zich houdt want onder gezonden ontstelt de dood het hevigst.

We lachen nog wat om het leven in het algemeen want dat kan geen kwaad.

Als we afscheid nemen glinsteren zijn ogen want kussen we hem misschien voor het laatst en is er geen tot ziens meer, staat de dood in het bijzonder die van hem in de deuropening ons

uit te wuiven.

Victor Vroomkoning

Vrolijk water

En daar onder vreemde luchten
Vond ik het huis weer. Klein.
Of het woonde in mijn handpalm.

Of het bestond in een zinken teil.
Zo blond, zo licht, die jongen.
Een lach tegen de tijd, die jongen.

Daar onder vreemde luchten, liep ik
Met hoed op door mijn schemer, zag
Een bibberend lijfje opstijgen. Er is

Niets dacht hij, dat onder vreemde
Luchten zo teder blijkt, dan die jongen
In zijn teiltje vol vrolijk water.

Hans van de Waarsenburg

Aan een man in de supermarkt

En toen, gifnuze, kroop hij in mijn blik:
een man, klein, dik, met onbemand gezicht
die keek alsof hij Ron of Ruud moest heten.
En alles wat hij dacht was mij bekend:
belasting, voetbal, Emma, missverkiezing,

broccoli, koffiefilters - heel zijn mond
een dunne brief vol blanco levensdrift.
En ik was in verwachting van een scheef
gedicht, wou hem haten, kon het niet -
want alles wat hij droomt, dacht ik, droom ik

niet beter. Groet, gegroet dus, vale oom
die net zo magisch over lakens droomt.
De rij in, dan naar huis, deurmat, ijskast,
de bank, de oven, later weer die slaap.
Ik ben zo bang dat je niet eens bestaat.

Menno Wigman

R

Hoe begeerlijk: de mond, de tong
van iemand die de Gooise R uitspreekt,
mits jong, niet beter wetend.

Zeg: rabarber. Dit leidt tot
zwaar ademen, het verlangen naar
een serie strenge uitspraaklessen.

Leer het langzaam af, let goed op
hoe ik het doe, proef mijn R,
die ontzagwekkend over je heen rolt.

Co Woudsma